

Novinky » Hudba » DeJohnette + Suso - Music from the Hearts of the Masters

DeJohnette + Suso - Music from the Hearts of the Masters

Napsal Ing. Valdemar Navrátil
Wednesday, 13 August 2008

Již před 40 léty, když byl členem kvartetu Charlese Lloyda bylo jasné, že DeJohnette má rád všechny možné hudební styly. Ale ještě dříve, na konci 50tých let hrával s Milesem Davisem a můžeme ho slyšet na čtyřech jeho LP. Koncem 60tých let se znovu vrátil a natočili spolu dalších 5 alb, mezi nimi i velmi známé Bitches Brew. Už tehdy fandové milovali jak jeho sólové party plné života, tak velmi kreativní doprovod. Dokázal být přínosem ve spolupráci jak s Keithem Jarrettem, která v podstatě s přestávkami trvá dodnes, tak s mnoha dalšími. Nemohu je všechny jmenovat, protože jich byly stovky

Popravdě mám dojem, že není na jazzové scéně za posledních 40 let muzikanta, se kterým by nespolečně pracoval na jeho LP nebo CD. Krom toho stačil vydat na tři desítky alb vlastních. Vždy, kromě arsenálu svých technických možností, dal k dispozici i svou duši. Není proto překvapením, že pro toto své hudební dobrodružství si vybral v jazzových kruzích poměrně málo známého F.M.Suso (i když někteří možná znají jeho nahrávky s Herbie Hancockem nebo Gingerem Bakerem). Ten pochází z Gambie, mistrně ovládá hru na 21 strunnou loutno-harfu zvanou kora a na tomto projektu používá ještě nástroje zvaného dusugnoni, který na rozdíl od šlechetného zvuku kory vydává tóny připomínající rozhlas po drátě na konci 60tých let minulého století.

Můžeme ho slyšet v sólové roli např. ve skladbě Party, za doprovodu monotónního zvuku činelů které drží rytmus, dále v Ancient Techno nebo Kaira, zde však vnímáme velmi příjemný zvuk kory v sólových pasážích i v doprovodu, tvořeném monotónním opakováním jednoho lidového motivu. Pak tu máme pro změnu skladbičky bez monotónního opakování se rytmem, jako Mountain Love Dance, kde oba nástroje hrají vedle sebe jakoby improvizovaly, doprovod bubínků bez činelů zní odněkud zdáli, a na konci dokonce slyšíme krátký vokál M.Suso.

Anebo Voice of the Kudrus s množstvím pestrých rytmických a barevných kreací, které předvádí DeJohnette na své nástroje a kora jakoby mu odpovídala na jednotlivé motivy, chvílemi jakoby se s ním hádala, zní to jako improvizace na živo. Netypické, zvláštní, mnoho rytmické bicí, i když v podstatě jen pro dokreslení atmosféry, zažíváme taky v Rose Garden, pomalejší, romanticko-melancholické skladbě, v níž stejně jako ve zbývajících Ocean Wave, Worldwide Funk a Sunjatta Keita, kora v podobě jednoduchých opakuje se motivů udává monotónní rytmus, vyvolávající představu šamanských tanců okolo ohně a snažící se dostat aktéry do transu.

Protože pro maximální využití možností svých nástrojů používá Suso ještě různé elektronické modifikace a smyčky, slyšíme příjemný zvuk kory současně v doprovodu i v nenásilných sólových partech.

Celá produkce tohoto dua se drží charakteru folklóru západní Afriky, Suso se mazlí se strunami s grácií a delikátností, DeJohnette používá převážně zúžené sady bicích a udržuje rytmus pouze na jednom vybraném elementu, např. virblu nebo činelu. Pokud někdo ovládá tance afrických domorodých kmenů, jistě brzy najde způsob, jak a k čemu tuto desku nejlépe využít.

Pokud ne, bylo by asi nejlepší jen tak se oddat tomu monotónnímu rytmu, jednoduchému a přesto velmi vtahujícímu, nám středoevropanům vlastně neznámému. Pokud tohle bylo cílem obou umělců, myslím, že se jim to skvěle podařilo, přestože jejich možnosti byly značně ohraničené zvoleným nástrojovým obsazením. Jejich síla je především v jednoduchých melodiích v polyrytmických úpravách, které dokážou šířit auru transu, protože vycházejí z jejich srdcí.

Hi-Fi Hlasy 8/10